

[Justitsministeren.]

den meget vigtige regel om domstolenes uafhængighed, der her kommer til at spille en rolle.

Men med den anledning, jeg har fået gennem fru Bodil Kochs spørgsmål, skal jeg love, at jeg vil læse Lone Spanheimers bog.

Jeg vil også gerne sige til fru Bodil Koch, at der er nu ikke — i alt fald ikke altid — denne strid mellem psykologer og jurister. I overordentlig mange tilfælde er der et meget udmærket og effektivt samarbejde, og jeg tror også, det har en betydelig værdi, at der er et sådant samarbejde.

Bodil Koch: Jeg takker for svaret, og jeg er ganske enig i, at der i de fleste tilfælde ikke er strid mellem psykologer og jurister, men netop et fint samarbejde. Men denne sag var jo exceptionel i den henseende, idet de to psykiatere så at sige på forhånd havde kendt Schouw-Nielsen skyldig.

I øvrigt har jeg et lille ekstraspørgsmål, som drejer sig om det vanskelige problem om resocialisering af kriminelle. Det er dog ideen i dansk retspleje, at med dommen er soningen sket, og forbryderne skal optages i samfundet. Men dengang var det jo fuldstændig umuligt at få skaffet arbejde til Schouw-Nielsen. Finansministeren gik med utrolig menneskelig energi ind i netop denne sag; det lykkedes ikke. Der er det, jeg mener at det virker helt urimeligt, at myndighederne har nægtet Schouw-Nielsen at få det store kørekort, sådan at han ene mand kunne køre med lastbil og undgå eventuel karambolage med kolleger på en arbejdsplads. Han vil jo nemlig ikke ændre navn, han vil bevare sin identitet på ondt og godt, og det er der noget beundringsværdigt i.

Nu får Schouw-Nielsen jo invaliderente, men han er hverken psykisk eller fysisk invalid. Jeg synes, at netop det, at man gav ham invaliderente, på en måde smager lidt af myndighedernes dårlige samvittighed over for ham. Mit ekstraspørgsmål lyder altså på, om justitsministeren vil anbefale, at Schouw-Nielsen nu endelig får det store kørekort.

Justitsministeren (Thestrup): Ja, desværre er det igen et af de spørgsmål, der er afgjort af retten, og jeg kan ikke ændre på den afgørelse, der er truffet vedrørende kø-

rekortet. Men det er da fuldstændig rigtigt, som fru Bodil Koch siger, at vi er overordentlig interesseret i at resocialisere, og er der noget område, hvor vi kan hjælpe til en resocialisering også for Bjørn Schouw-Nielsens vedkommende, vil jeg da gerne gøre, hvad jeg kan derfor.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Langkilde* til ministeren for statens løn- og pensionsvæsen:

„Vil ministeren oplyse, hvornår der kan forventes betænkning fra det nedsatte udvalg vedrørende samarbejdsudvalget inden for statens administration?“

Skriftlig begrundelse.

Der blev i 1969 nedsat et udvalg, som skulle undersøge reglerne vedrørende samarbejdsudvalget inden for den offentlige administration med henblik på at udbygge reglerne om de ansattes medindflydelse og ret til information. Det er tidligere oplyst, at betænkningen kunne forventes i slutningen af 1970, og da det må have stor interesse, at man inden for den offentlige administration udbygger de regler vedrørende medindflydelse, som man forventer det private erhvervsliv indfører, finder jeg det væsentligt, at der snart kommer til at foreligge en betænkning fra udvalget.

Langkilde: Jeg blev overordentlig glad, da ministeren for statens løn- og pensionsvæsen i sin tid nedsatte et udvalg til at overveje problemet omkring samarbejdsformerne inden for statens administration.

Det var jo et område, som havde været urørt i mange år. Den tidligere regering havde ikke foretaget noget her, og man måtte erkende, at samarbejdsformerne og ledelsesformerne inden for mange steder i den offentlige administration var og er meget forældede.

Det var i 1969, ministeren tog dette udmærkede initiativ, og jeg går ud fra, at ministeren, som interesserer sig for dette spørgsmål, er lige så utålmodig, som jeg er, efter at høre, hvornår dette udvalg kommer til et resultat.

Ministeren for statens løn- og pensionsvæsen (Hastrup): Ja, det er rigtigt, at